

Dec 41

16°
Indoch
44-5

Nguyễn-Binh

DEPT LEGAL
INDOCHINE
N° 21395

HU'ÔNG CỒ NHAN

Chó

A-Châu

Depot legal
Tirage 1000 ex-
1000 8-12-41
Pile

1175

1870-1871

AMERICAN

1870

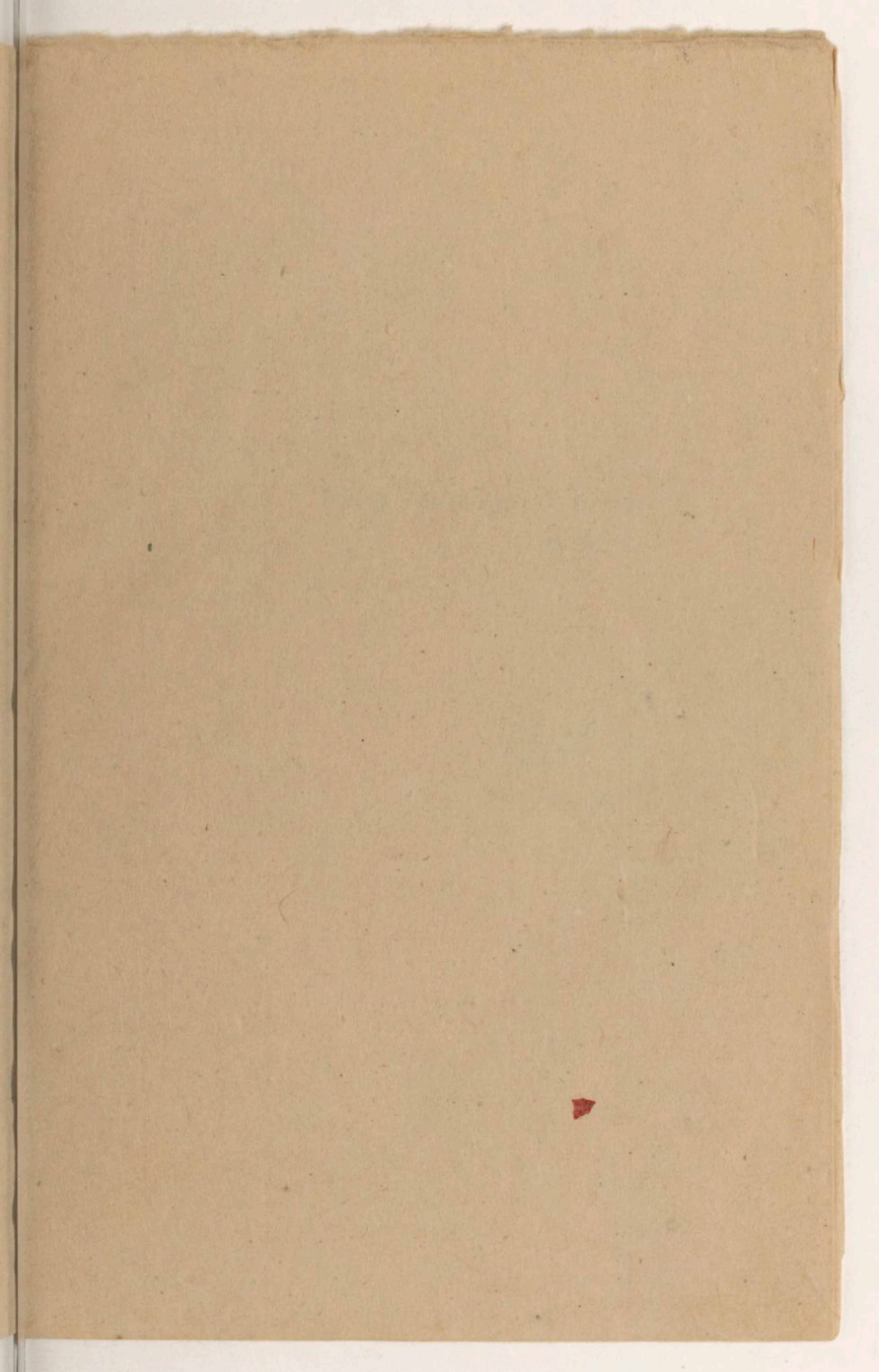
AMERICAN

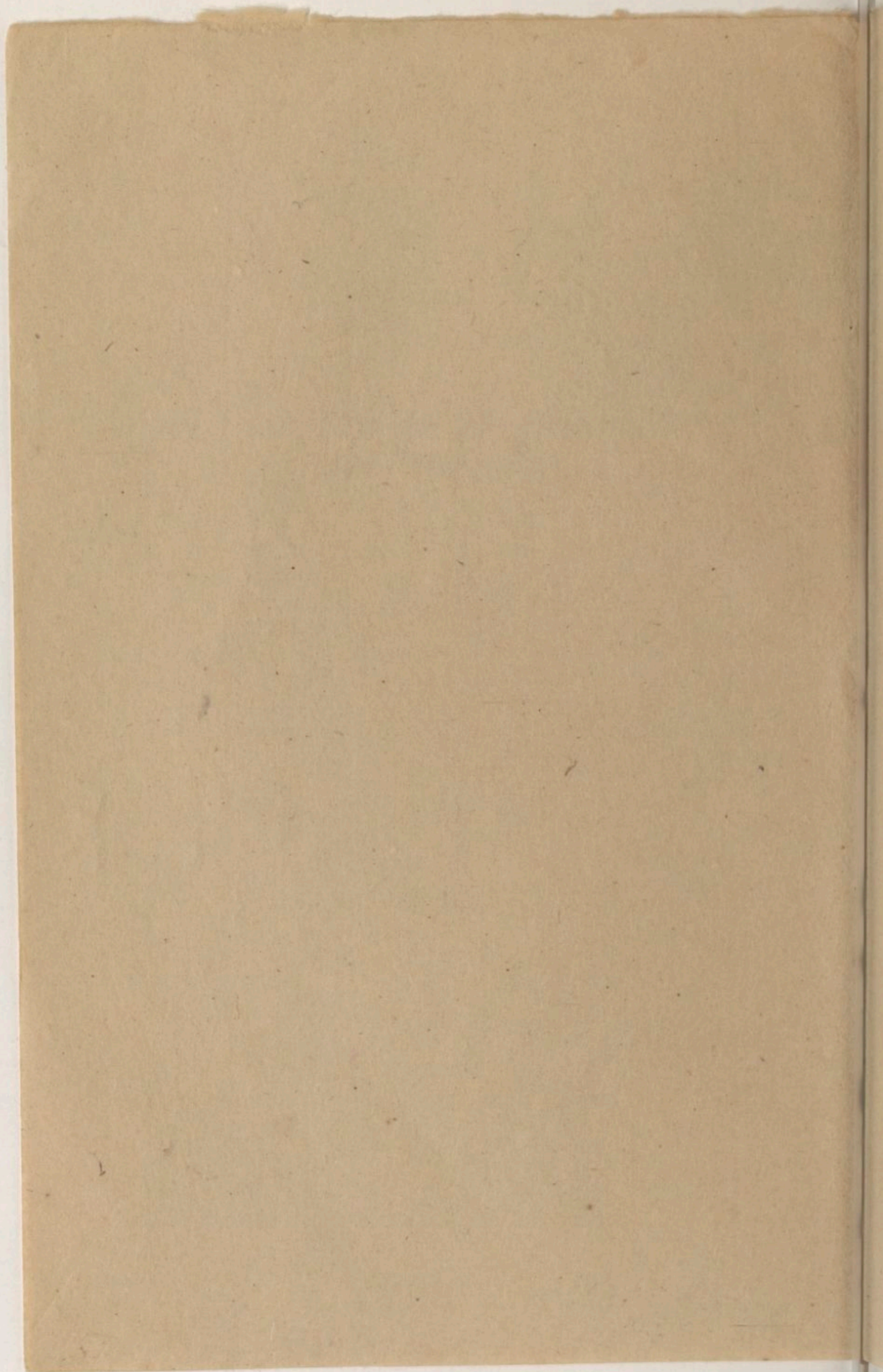
AMERICAN

AMERICAN

AMERICAN

Tập thơ thứ ba
của Nguyễn-Bính

Tặng Hương, cổ nhân

N. B.

John H. Thompson & Co.
N. Y.

Nguyễn-Binh

HU' O' NG

CO NHAN

A - CHAU

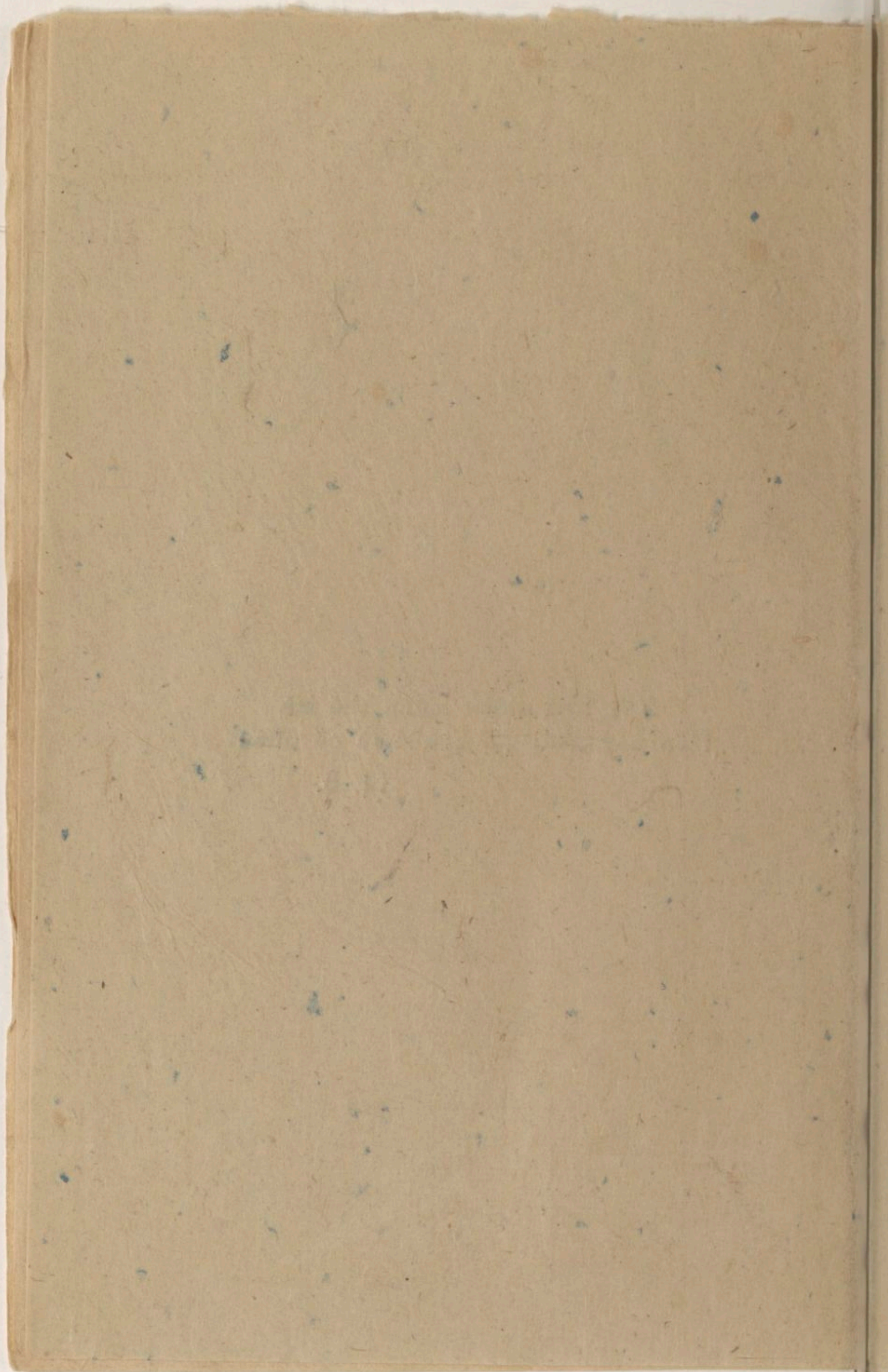
160 Insoch

475

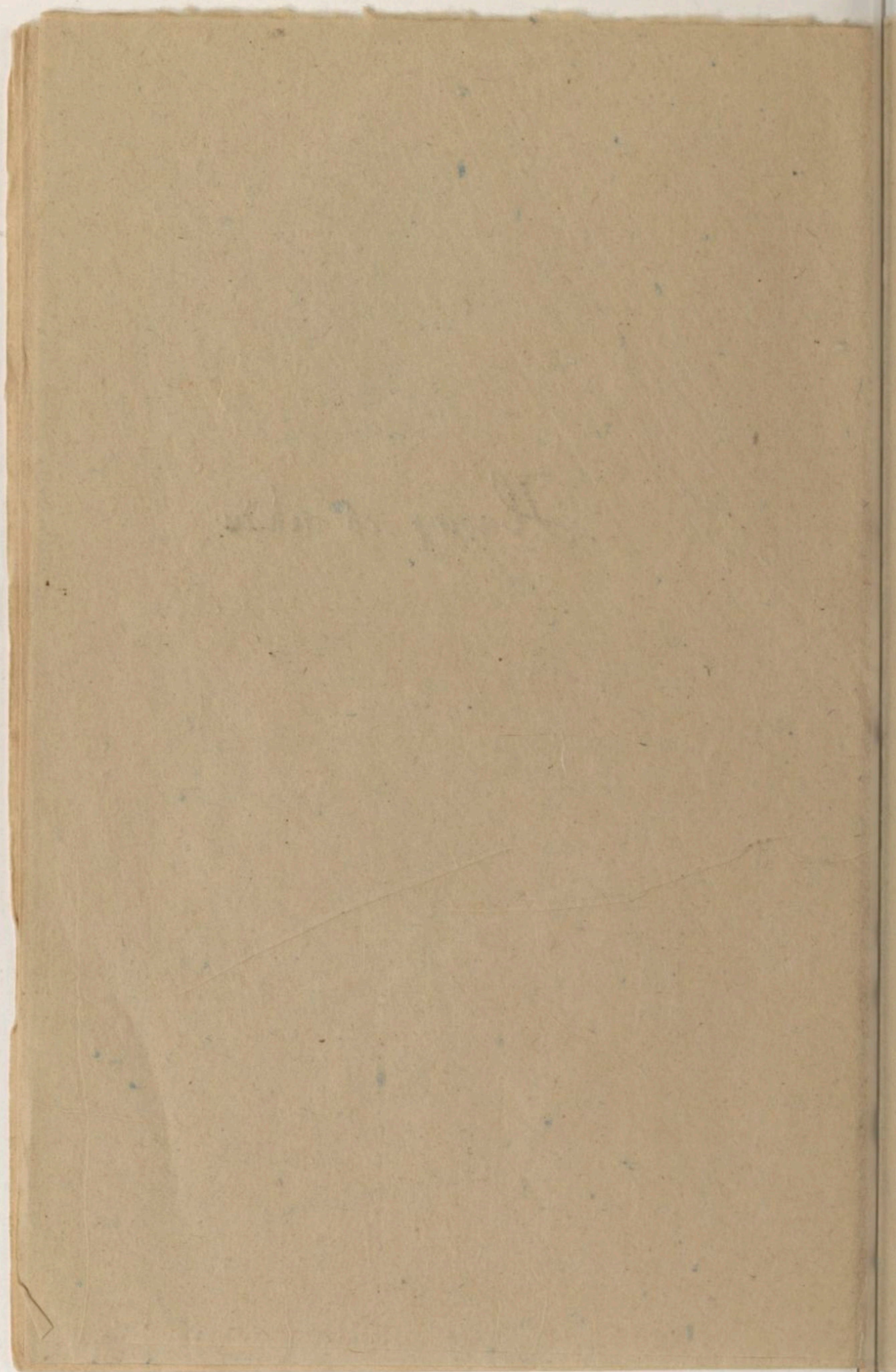

Xây bao nhiêu mộng thế mà
Đến nay phải gọi người là cố nhân.

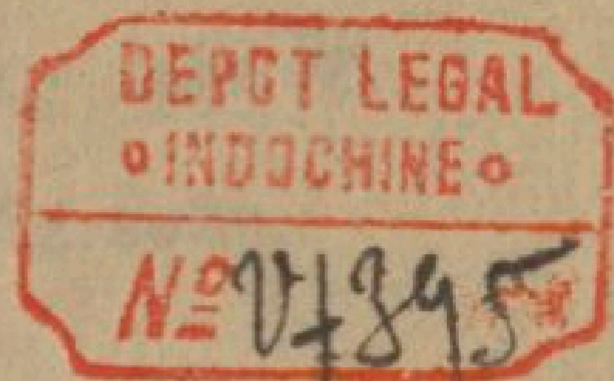
N. B.

Huong cô nhân

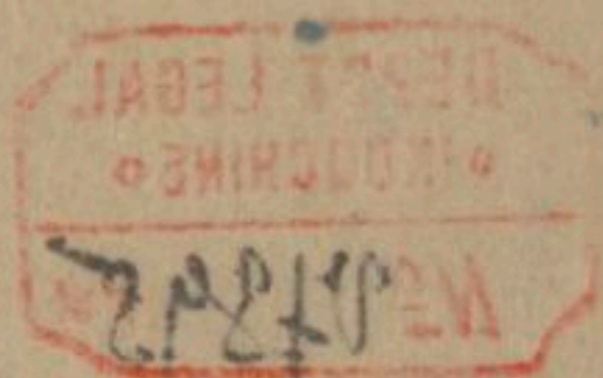
NHẠC XUÂN

Hôm nay là xuân, mai còn xuân,
Xuân đã sang dò, nhớ cố-nhân.
Người ở bên kia sông cách trở,
Có về Chiêm-quốc như Huyền-Trân?

Hôm nay là xuân, mai còn xuân,
Phối-phối mưa sa, nhớ cố-nhân.
Phận gái ví theo lẽ ép-uồng,
Đã về Chiêm-quốc như Huyền-Trân.

Hôm nay là xuân, mai còn xuân,
Lãng-lắc đường xa, nhớ cố-nhân.
Hay đã vội quên tình nghĩa cũ
Mà về Chiêm-quốc như Huyền-Trân?

Hôm nay là xuân, mai còn xuân,
 Một cánh đào rơi, nhớ cố-nhân.
 Cung nữ như hoa vườn Thượng-uyên,
 Ai về Chiêm-quốc với Huyền-Trân ?

Hôm nay là xuân, mai còn xuân,
 Pháo nổ đầy thêm, nhớ cố-nhân.
 Cung nữ môi tô răng-rặc diện,
 Ai về Chiêm-quốc hộ Huyền-Trân ?

Hôm nay là xuân, mai còn xuân.
 Rượu uống say rồi, nhớ cố-nhân.
 Đã có yêu nhau là đến thế,
 Đừng về Chiêm-quốc nhé, Huyền-Trân !

Đừng về Chiêm-quốc nhé, Huyền-Trần !

Ta viết thơ này gửi cố-nhân.

Năm mới tháng giêng mong một tết.

Còn nguyên vẹn cả một mùa xuân.

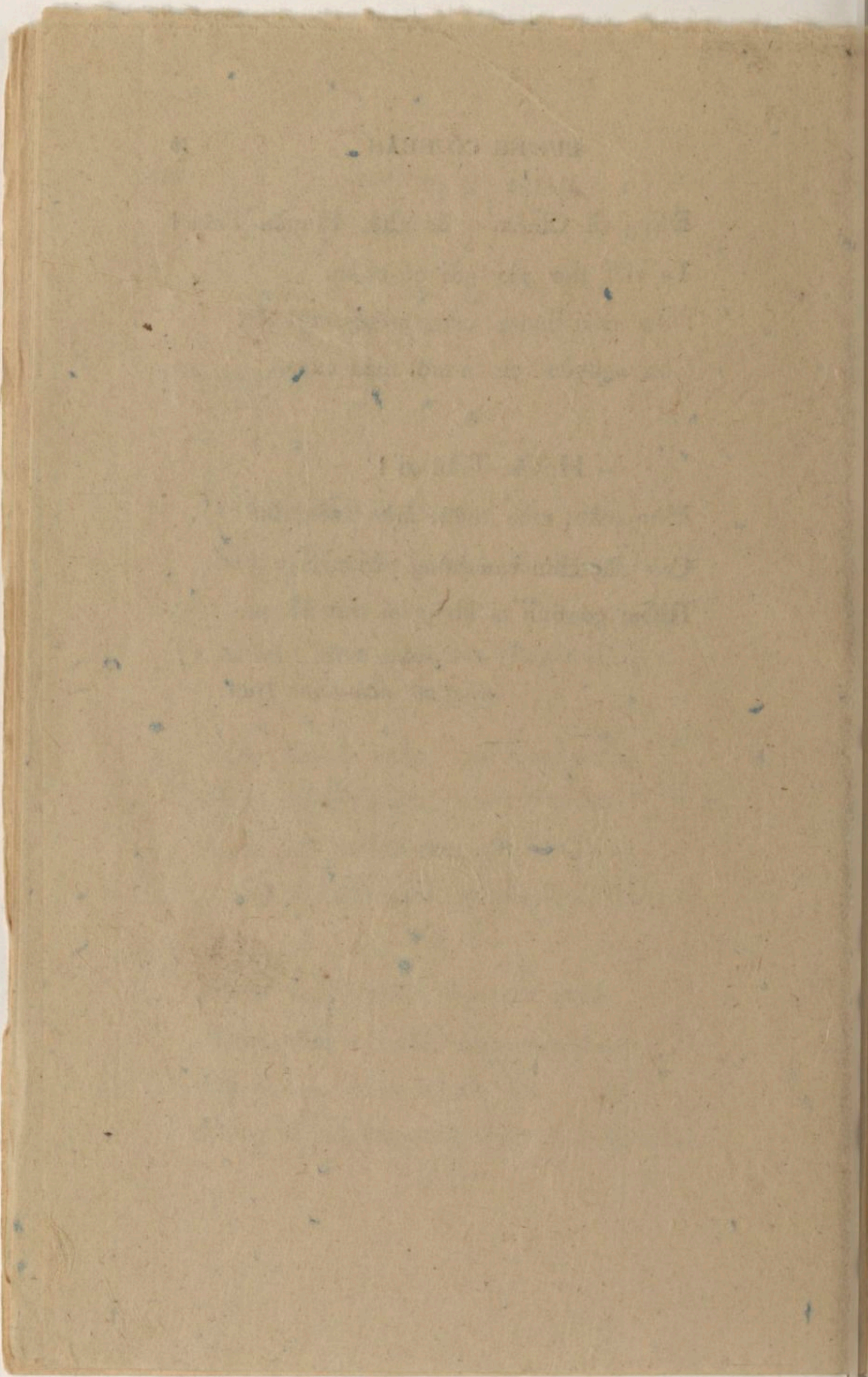
— Huyền-Trần ơi !

Mùa xuân, mùa xuân, mùa xuân rồi.

Giờ đây chón vụn bông trời nở,

Riêng có tình ta khép lại thôi !

Khát bút năm Canh-Thìn

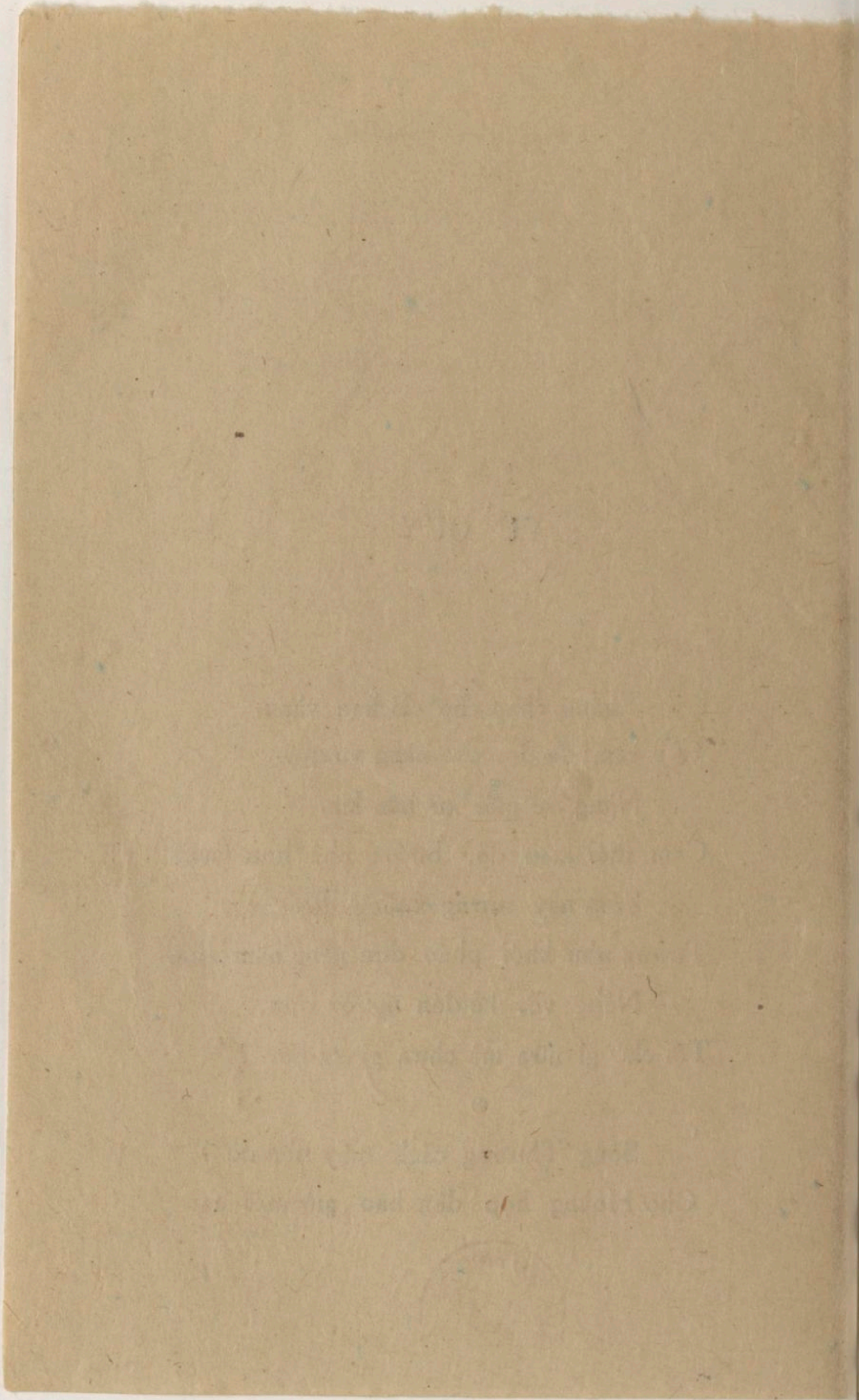
VU QUY

Tháng chạp cho cái hoa vàng,
Cho cam da đỏ, cho nàng vu quy.
Nàng về mái xừ bên kia,
Cam thôi màu đỏ, bướm ché hoa vàng.
Sớm nay sương xuống đầy làng,
Tưởng như khói pháo đưa nàng năm xưa.
Nàng về, kẻ đón người đưa,
Tôi chờ gì nữa mà chưa giang-hồ.

Sông Thương cách mấy tiền đồ ?
Chợ Hoàng hạp đến bao giờ mới tan ?

HẾT BƯỚM VÀNG

Anh giếng cả thầy hai vườn cải,
Tháng chạp hoa non nở cánh vàng.
Lũ bướm lảng giếng đương khát nhụy,
Mách cùng gió sớm rủ rê sang.

Qua dậu tầm xuân thấy bướm nhiều.
Bướm vàng vàng quá, bướm yêu yêu.
Em sang bắt bướm vườn anh mãi,
Quên cả làng Ngang động trống chèo.

Cách có một hôm em chẳng sang,
Hôm nay giã đám ở làng Ngang.
Hôm nay vườn cải hoa tàn hết,
Em hỡi, từ nay hết bướm vàng. !

Năm sau vườn cải nở hoa vàng,
 Bướm lại sang mà em chẳng sang.
 Thui thui một mình anh bắt bướm,
 Trống chèo thừa thớt đám làng Ngang.

Em đã sang Ngang với một người,
 Anh còn giống cải nữa hay thôi ?
 Đêm qua mơ thấy hai con bướm,
 Khép cánh tình chung ở giữa giờ.

GIỎ RẾT

Le...
Cây...
Mây...
Đó là...
Mặt...
Ông...

THI ĐI

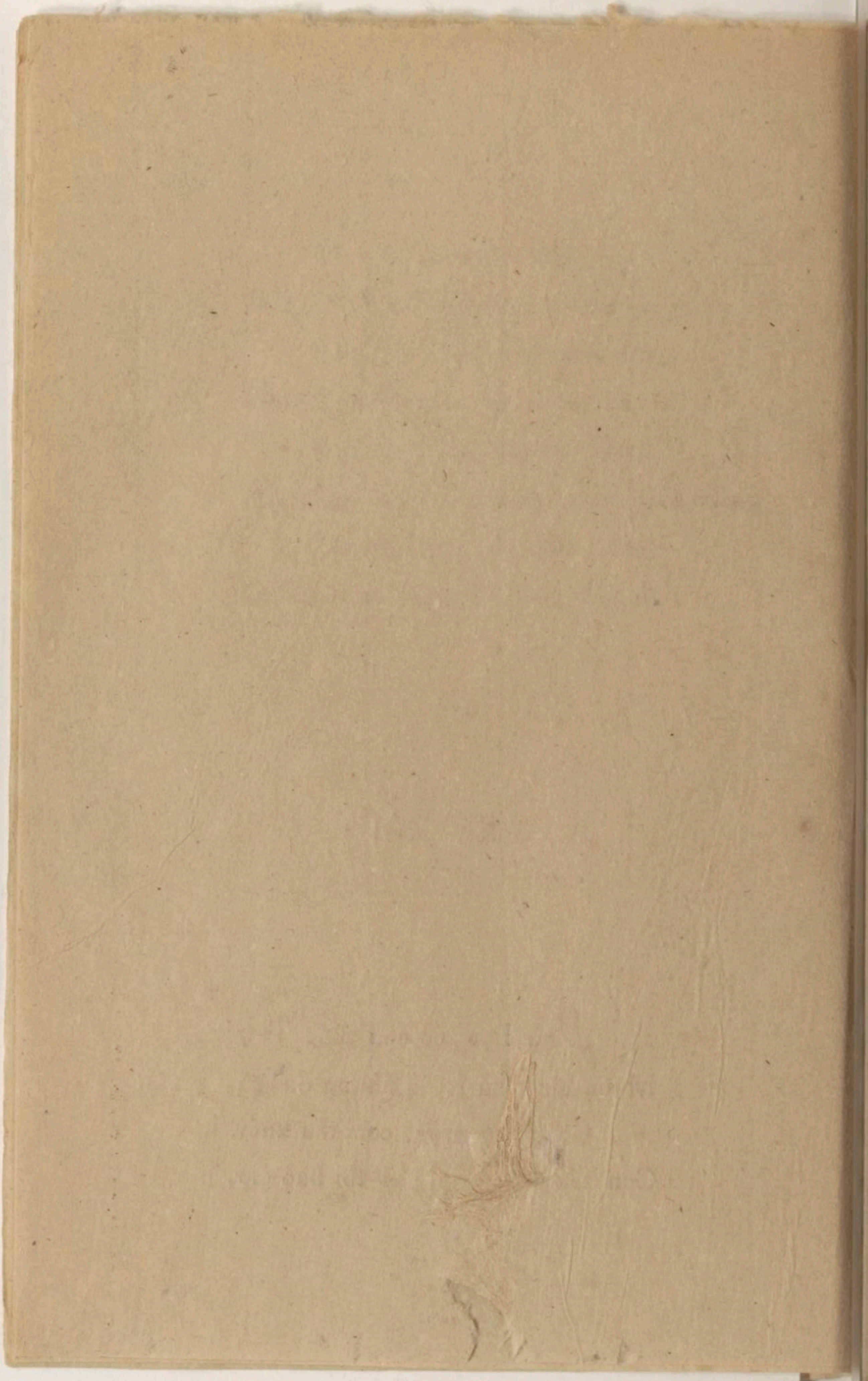
GIỜ RẾT

Lá tre rơi xuống đều đều,
Cồng làng buông sớm, mưa chiều đổ nhanh,
Sân mòn, lớp lớp rêu xanh,
Le-te đàn vịt chạy quanh cửa chuồng,
Mấy chiều vắng bật hơi chuông,
Sư bà khuyên giáo thập phương chưa về.
Một mình nói, một mình nghe,
Ông đồ gấp lịch : — Ngày kia tiểu-hàn;

Cô Thơ gái đẹp nhất làng,
Nghe trời giở gió may quàng áo bông.
Lạnh rồi ! Sắp-sửa mùa đông,
Người ta sắp-sửa lấy chồng hay chưa ?
Vội vàng chi mấy cô Thơ !
Áo bông tuy ấm nhưng chưa bằng chồng.
Tôi cầu giới hết mùa đông,
Cố-nhân xa lắm, áo bông rách rồi !

X A X O I

Phủ Lạng có con sông Thương,
Muốn lên phủ Lạng nhưng đường xa xôi.
Con tàu ngược, con tàu xuôi,
Con tàu chẳng đợi chờ tôi bao giờ,

MÙA ĐÔNG NHỚ CỔ NHÂN

Cơ giới định rớt cả mùa đông,
Xuốt chín mươi đêm xuống một lòng.
Giấc bướm ngại sang dò bến lạnh,
Không về với kẻ lẻ chẵn bông.

Rượu uống kỳ say bữa thất-thường,
Buồn như tên lính ở biên-cương.
Đêm ba mươi tết, trời mưa bụi,
Sực nhớ quê nhà, uống rượu xuân.

Còn như gì nữa ?.. Chính là tôi,
Tên lính tình-chung ở ải ngoài,
Uống rượu xuân thường, và rất nhớ,
Một người yêu ở một phương trời.

Mưa phùn dầy cũ chữa cho thôi,
 Gió bắc đêm nay buốt xuất giờ.
 Giường mộng con thoi còn chạy lẽ,
 Hay là nàng đã dột thoi đôi ?

③

Đám cưới nào như đám cưới nàng ?
 Xe hoa đi ở tứ-vi màn.
 Đêm sao tối tựa trong buồng cưới,
 Tiếng muỗi ran như tiếng pháo ran ?

④

Vấn bảo : « Ừ thôi, quên nàng đi !
 Quên nàng, quên hết chuyện xưa kia ».
 Nhưng mùa đông ấy thê lương quá,
 Tôi cưới mùa đông để được gì ?

BƯƠM BƯƠM NGÀY XƯA

Học trò trường Huyện ngày năm ấy,
Anh tuổi bằng em, lớp tuổi thơ.
Những buổi học về không có nón,
Đội đầu chung một lá xen tơ.

●
Lá sen vương phấn hương sen ngát,
Ấp ủ hai ta, chút nhụy hờ
Lũ bướm tưởng hoa gài mái tóc,
Theo về tận cổng mới tan mơ.

●
Em đi, phố Huyện tiêu điều lắm,
Trường Huyện giờ xây kiêu khác rồi.
Mà đến hôm nay anh mới biết,
Tình anh như truyện bướm xưa thôi !

Very faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

MÙA ĐÔNG GỬI CỔ NHÂN

Buốt tê đầu lưỡi, giá tê tay,
Rét cóng môi non, lạnh nhúu mày.
Buồn đến lòng tôi rồi hạ-trại.
Đốt đường Sạn-Đạo, ở luôn đây.

●

Chim hiền ướt cánh vắng thừ sang,
Gà xóm cầm canh gáy trề-tràng.
Giới đất cứ như quân chiến bại,
Cây vườn rách-rưới, gió lang-thang.

●

Cổ-nhân xa lạnh mấy đường sông,
Con gái quanh quanh lấy sạch chông.
Pháo cưới chẳng hôm nào chẳng nổ,
Tình xa lăng-lắc dưới chấn bông.

Hôm qua mưa phùn, nay mưa phùn,
Giảm hãm mình trong xóm tí-hon.
Để nhớ một hôm vàng những nắng,
Đưa nàng trở lại Trữ-la-thân.

Mưa phùn gió bắc, cố-nhân ơi,
Áo rét nàng đan lỗ hện rồi.
Sông lạnh khi nàng ra giũ lụa,
Vớt dùm trong nước lấy hồn tôi.

ĐỀ QUẠT

«Cái quạt mười tám cái nan»
Anh phát vào đấy vô vàn nhớ-nhung.
— Gió sông, gió núi, gió rừng !
Ta niệm thần chú thì ngừng lại đây !
Gió nam bắc, gió, đông-tây !
Hãy hầu công-chúa thâu ngày thâu đêm.

●

Em ơi, công-chúa là em,
Anh là quan trạng đi xem hoa về.
«Trên gò có vầy tê-tê,»
Đôi bên ước thề, duyên sẽ tròn duyên.
Quạt này trạng để làm tin,
Đêm ngày khép mở tình riêng với nàng.

DE QUAT

NHỚ NGƯỜI TRONG NẮNG

Hà-nội cơ hồ loạn tiếng ve.
Nắng dăng làm lụi cả trưa hè.
Năm xưa một buổi dương mưa lụi.
Tôi tiễn chân người sang biệt ly.

Từ buổi về đây sâu lại sâu,
Người xa vời quá ai thương dâu !
Tôi đi ngửa mặt trên hè vắng,
Xem những cành cây nó cưỡi nhau.

Nhớ-nhung trắng xóa cả mây trời,
Trắng xóa hồn tôi, ai nhớ tôi ?
Hoa cuối cùng xoan rồi rụng hết,
Lấy gì phảng-phất được màu môi ?

Có một trai hiền một gái xinh.
 Ngang qua, chùng giữa chuyện âu-tình.
 Trai cười : «bữa ấy mình toan giữ
 Mãi dấu môi son trên má mình..»

Cây bông thưa dần bóng dần ra,
 Quanh tôi chỉ thấy nắng chan hòa.
 Hồn này lẳng-dăng trôi trong nắng.
 Cho được trôi về bến Trữ-la !

TÂY THI

Câu-Tiến ngự trên ngai vàng,
Có bao giờ nhớ đến nàng Tây-thi ?

Tứ bề rủ kín màn the,
Nàng sang bên ấy còn về nữa đâu !

Non sông từ đấy thêm sâu,
Bao nhiêu hoa nở quay đầu về Ngô.

Mai-thơ rằng phụ Mai-thơ,
Chính-chuyên bướm có bao giờ phụ hoa.

Bao giờ rời được nhau ra,
Bởi tôi là sắt, nàng là nam-châm.

Đến cung sông cạn, cát lằm,
Tôi xin giữ mãi nàng làm Tây-thi.

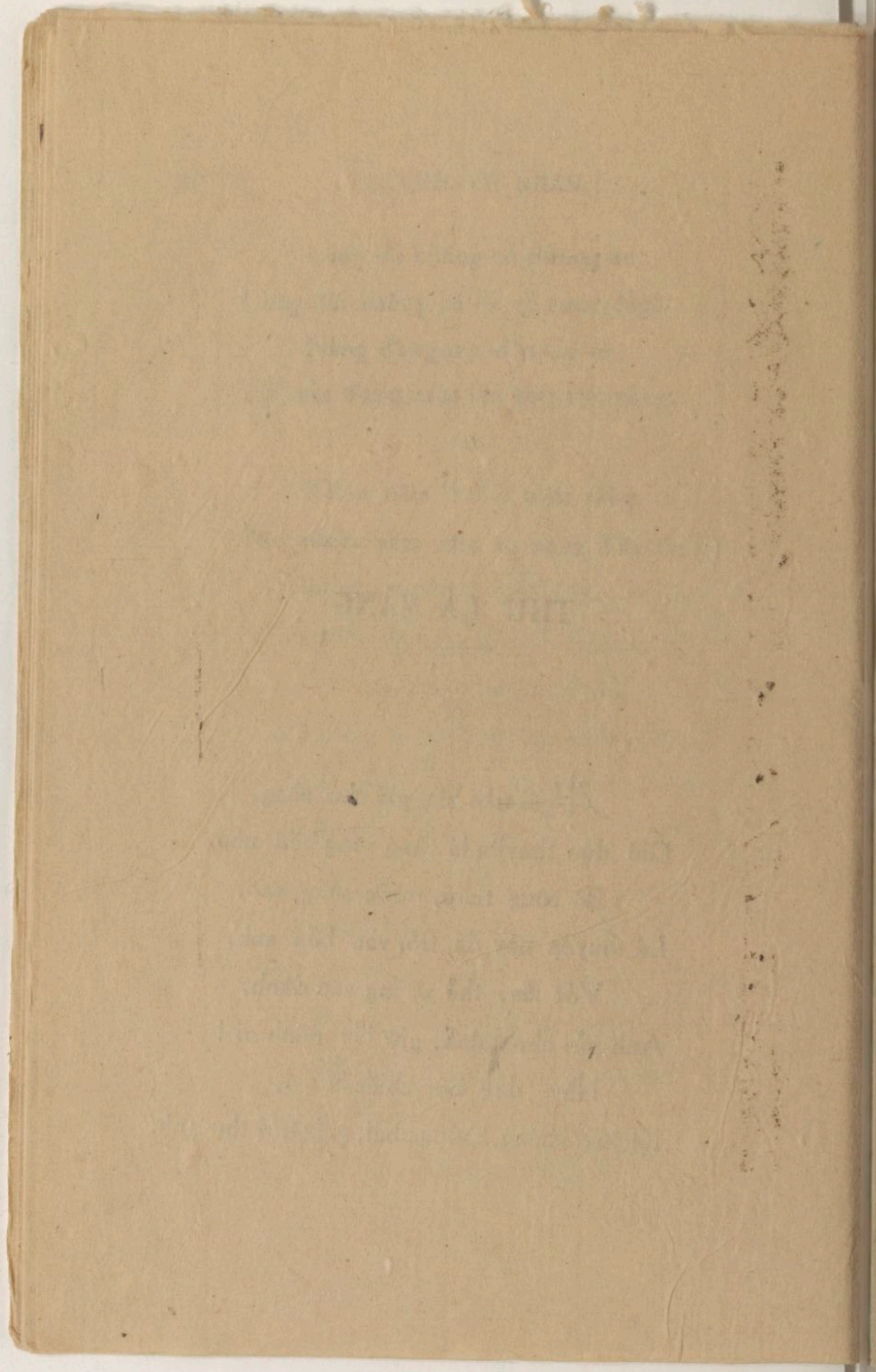
Lòng tôi không có đường xe,
 Lòng tôi không có lối về nước Ngô.
 Nàng đừng mơ đến Cô-tơ,
 Tôi xin dựng một lầu thơ cho nàng.

✽

Trăm năm là một ngai vàng,
 Bao nhiêu năm nữa có nàng Tây-thi?

THƯ LÁ VÀNG

Ngồi trên bến gió chờ nàng,
Gió đưa thuyền lá vàng sang bến nào.
Bờ sông thấp, nước sông cao,
Lá thuyền này đã trôi vào bến anh.
Vớt lên, thả xuống sao đành,
Anh gửi cho mình, giữ lấy mình ơi !
Này đây một chiếc lá rơi,
Không, không, không phải, giấy trời thư anh.

THƯ CHO CHỊ

Từ em bỏ xứ Cao-Bằng,
Về Hà-nội một tuần giảng đã tròn.
Ở riêng đây với mối buồn,
Nhớ người trong Trữ-la thôn rất nhiều.
Trữ-la mây sớm mưa chiều,
Bàn tay giữ lựa quyết điều bỏ em.
Thường thì em khóc về đêm,
Bảo rằng đừng nữa, khôn quen nết rồi.
Nín làm sao được, chị ơi !
Tính ra mười mấy tháng giờ em xa...
Xây bao nhiêu mộng, thế mà,
Đến nay phải gọi người là cố-nhân.
Trữ-la há truyện đường gần,
Đặng cay em đã có lần toan đi.
Nhưng lên trên ấy làm chi ?
Người ta còn nhớ thương gì đến em !

Dăm ngày em lại nghe tin,
...Vẫn về Hà-nội, có tìm em đâu.
Đàn bà quên đến là mau !
Làm như em chết từ lâu lắm rồi.
Tâm hồn người ấy chị ơi !
Em nghe sắp bán cho đời lấy danh.

Nhà em ở cuối kinh-thành,
Giữa hồ Trúc-Bạch nước xanh như chàm.
Khi nào chị có qua thăm,
Cho em lần nữa chiếc khăn lụa hồng.
Cầm cho hai tháng là cùng,
Khóc như em, mấy khăn hồng chả phai ?

HƯƠNG CỔ NHÂN

HƯƠNG CỐ NHAI

HƯƠNG CỔ NHÂN

Thuở trước loài hoa chưa biết cười,
Vô-tình con bướm trắng sang chơi.
«Khác nào tôi đã sang chơi đấy»,
— Rước bướm dừng chân. Hoa hé môi.

•

Từ đấy loài hoa mới biết cười.
«Cũng như nàng mới biết yêu tôi».
Hoa yêu dấu bướm cho nên bướm,
Quả-quiết yêu hoa đến trọn đời.

•

«Ai dạy nàng yêu ? có phải là...»
Nào ngờ hư đến thế là hoa !
Hoa đi đón rước bao nhiêu bướm,
Từ bướm xuân-xanh đến bướm già.

•

«Tôi chỉ thèm yêu được một lần»,
 Có người đi giữa xứ mùa xuân,
 Thấy con bướm trắng bay thơ-thần,
 Ý hẳn đi tìm hương cổ nhân.

NƯỚC MẮY LẦN XANH

Sông Thương nước mấy lần xanh ?
Xa-xôi lắm-lắm cho anh nhớ nàng.
Ai xui sông vắng dò giang,
Muốn lên thăm nàng biết lối nào lên.
Giá anh có phép thần tiên,
Bắc cầu bằng bút, đan thuyền bằng thư,
Đem tim đập đập, cầu cử,
Anh lên trên ấy đã từ ngày xưa.
Giời không nắng thì giới mưa,
Biết con người ấy có, chờ anh chẳng ?

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

TÔI CÒN NHỚ LẮM

Trên ba mươi sáu giây lòng,
Phượng nào là phượng lại không cầu hoàng.
Nào tôi phụ bạc chi nàng ?
Khốn thay ! ai đức nhà vàng cho tôi ?
Có ai qua cửa nhà giời,
Đánh cho tôi lấy một hồi dăng-văn :
— « Quê con ở dưới phàm trần,
Khiếu-oan một sớ cúi dâng cửa giời :

Tôi còn gì nữa là tôi !
Thuyền-quyên, nàng vẫn là người thuyền
Mùa xuân ấy nàng xe duyên, [quyên.
Có đình đôi kiệu, có thuyền dăng hoa.
Tóc tôi để bạc cho già,
Đời tôi để rụng cho là đời tôi.

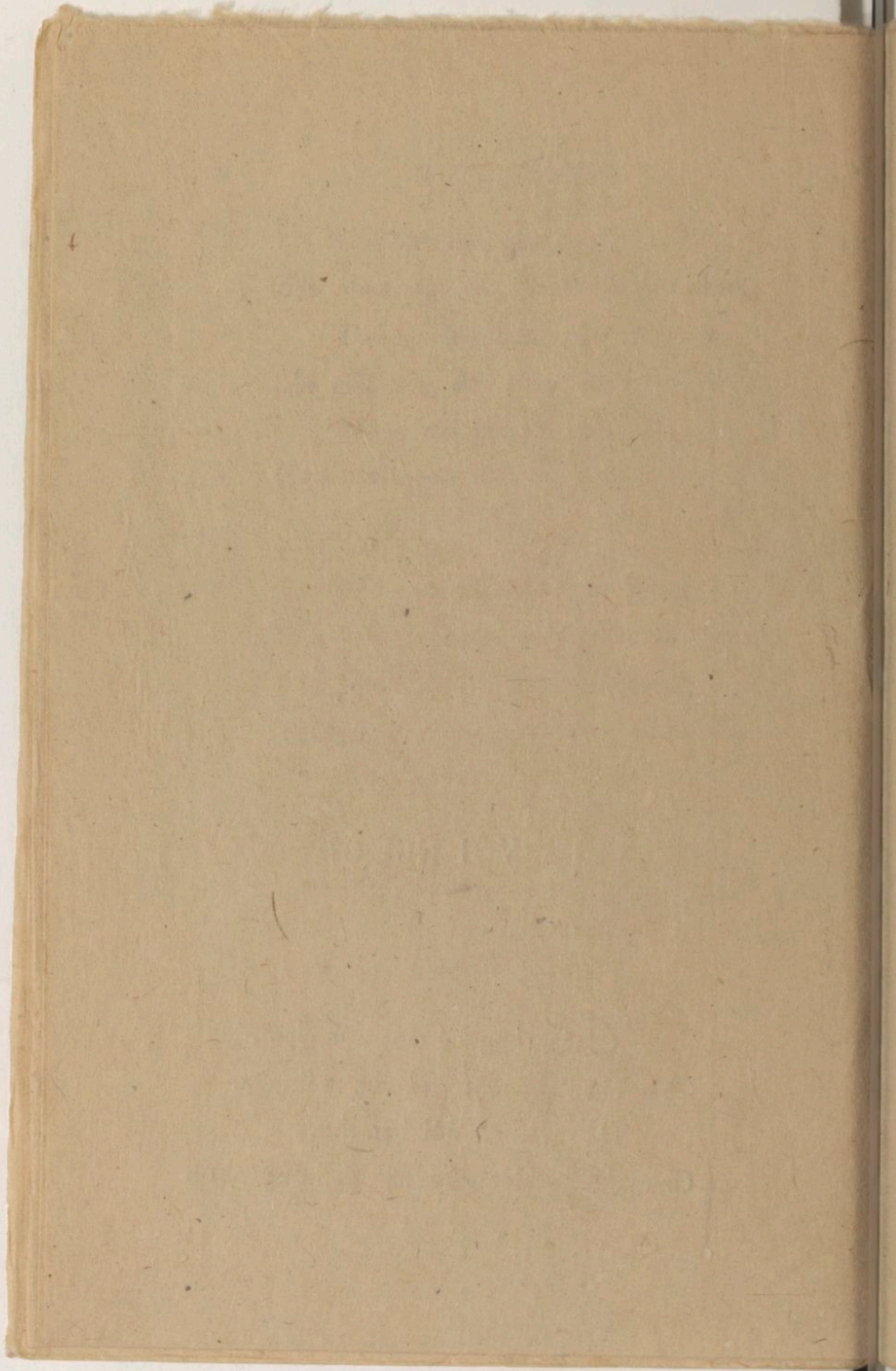
Còn nên nói nữa hay thôi?
 Gặp nhau một chuyến dò rồi yêu nhau.
 Tưởng rằng bền, ngỡ rằng lâu,
 Lửa giàu sang đốt cháy cầu tơ duyên.
 Mong chi bắc lại cho liền,
 Chín mươi oan khổ đẩy lên xứ lòng.

Lều gianh hết cả than hồng,
 Một trang gió lạnh, mấy giòng thơ mưa.
 Hỏi rằng tôi đã quên chưa?
 Tôi còn nhớ lắm, và thưa: rất buồn.

CHIM VỚI NGƯỜI

Trên rừng có một đôi chim,
Chia nhau từ một quả xim trái mùa.
Trên trần có đôi bạn thơ,
Chưa khăng-khít mấy đã hò hững nhau.

TÌNH TÔI

Tình tôi : nước chảy đôi bề,
Nửa sang sông Huệ, nửa về sông Thương.
Chị tôi thân thiết trăm đường,
Từ tấm bé vẫn yêu thương tôi nhiều.
Em tôi có một buổi chiều,
Chắc là đẹp lắm !.. Là yêu nhau liền.
Chị tôi sông nước con thuyền,
Oan không phải chuyển cho duyên trái mùa.
Em tôi be-bé làm thơ,
Tôi lo tiền cưới bao giờ cho xong ?
Chị tôi dài những mùa đông...
Se tơ nước mắt, dệt khung cửu sầu.
Em tôi có hiều tôi đâu,
Đêm đêm chẳng mộng chung nhau nữa rồi.

Dù sao, chị vẫn chị tôi,
Cả em bé nữa, chia đôi giòng tình.

Người ta đẩy cả kinh-thành,
Chị ơi! tôi khóc một mình, em ơi!

Chị ơi, chị có thương tôi?

Em ơi, em có thương người ngày xưa?

CHO TÔI ĐƯỢC KHÓC

Chả trách Mai-Thơ bảo mãi mình :

— Anh đừng phụ kẻ rất yêu anh.

Thì ra họ tưởng mình như họ,

Họ tưởng rằng ai cũng bạc-tình.

Em có bao giờ hiểu được tôi,

Giờ đây em đã phụ tôi rồi.

Cho tôi được khóc vì tôi thấy.

Tôi đã tan hoang cả kiếp người.

OHIO STATE UNIVERSITY

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

NHỮNG TRANG NHẬT KÝ

Gửi Ngân-Giang nữ-sĩ

*Trước đã xé tan bao nhật-ký,
Nay kiêng không chép lại lời thơ,*

Ngân-Giang

Tình ra đã đến bốn năm rồi,
Có một «người thơ» yêu dấu tôi,
Tôi chép hàng nghìn trang Nhật-ký.
Như người đã chép đó, người ơi!

Thề chết thì chôn không bỏ nhau,
Vây mà có lấy được nhau đâu,
Bởi vì... thôi nói làm chi nữa,
Tôi nói làm chi cho khổ đau.

Từ đây buồng tôi không có hoa,
Khóc lên Nhật-ký, khóc cho nhà.
Giời còn bắt sống mà mang hận,
Chả chết cho thành một đám ma.

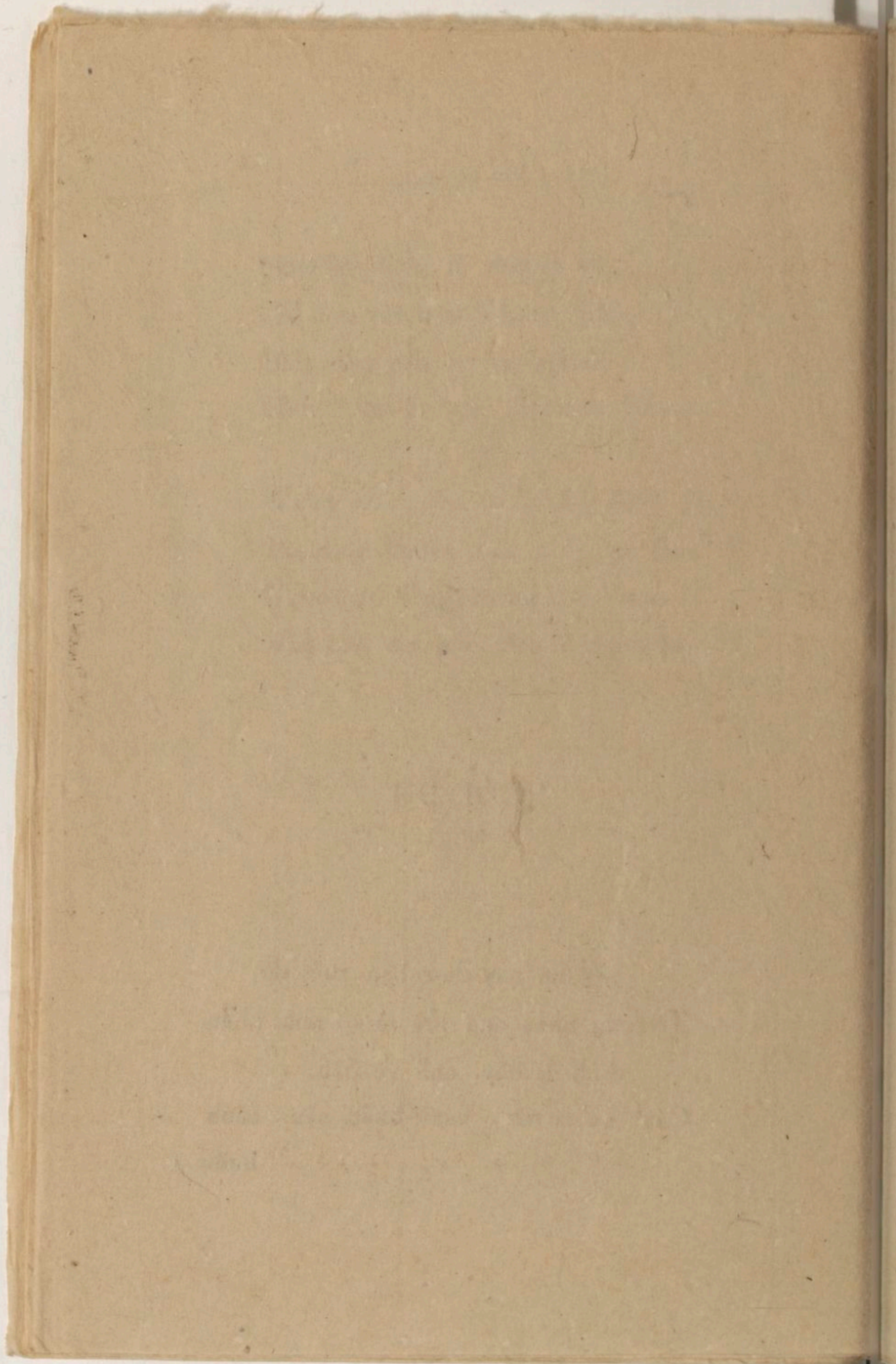
Nhật-ký nhòa đi mất cả rồi,
Chỉ còn vết mực ố hoen thôi.
Biết rằng nên xé hay nên đốt,
Hay để mà thương đến mãi đời.

②

Không đang tâm xé không đành đốt,
Mà cũng không chừa chép lại thơ.
Người ạ, lòng tôi sao khổ quá,
Vẫn còn mơ ước chuyện tương-tư.

XUÔI ĐÒ

Hôm nay dưới lển xuôi đò,
Thương nhau qua cửa tò-vò nhìn nhau.
Anh đi đây, anh về đâu,
Cánh bướm nâu...cánh bướm nâu...cánh
bướm...

NGƯU-LANG CHÚC-NỮ

*Trên giới Chúc-nữ cùng Ngưu-lang,
Một giải sông Ngân lệ mấy hàng,*

Tản-Đà

Sông Ngân nước chảy hững-hờ,
Ngưu-lang ngồi khóc bên bờ sông Ngân.

Một năm gặp được mấy lần ?
Anh khổ không ngăn, Chúc-nữ em ơi !
Duyên ta chẳng đẹp lòng giới,
Một giòng nước bạc ngăn đôi chung tình.
Chẳng cho liền cánh, liền cành,
Đầy em trên ấy, đọa anh dưới này.
Lạc-loài hai đũa thơ-ngây,
Một năm sống để một ngày gặp nhau.
Đôi ta có tội gì đâu ?
Có sao chịt chẳng bắc cầu cho qua ?
Ví chẳng tội với giới già,
Chẳng qua là tội hai ta chung tình .

Giây oan thắt chặt lấy mình,
 Con sông bất-bình chảy mãi về xuôi.
 Bao giờ, chúc-nữ em ơi!
 Cho giờ trông lại, cho giờ quay đi?
 Xuân-xanh để lỡ một thì,
 Anh là bướm dại yêu gì được hoa.
 Mênh-mông một giải Ngân-hà,
 Tình sao không phụ mà ra phụ tình.
 Con tằm là lụy ba-sinh,
 Mà em là lụy của anh muôn đời.
 Em là con gái nhà giờ,
 Anh là con cái là người thường-dân.
 Yêu em có vạn có ngàn,
 Nhưng cha chẳng chứng cho bàn tay không?
 Anh chưa tên chiếm bằng rồng,
 Lấy đâu xe bóng ngựa hồng vinh quy?
 Cưới em bằng tấm tình si,
 Đò không chở thì lấy gì sang sông?

Tên em anh để bên lòng,
Bụi hồng vương lấy má hồng, thương anh.
Ví cha chẳng đoái duyên mình,
Anh đành sống để chung tình với em.

Đêm nay là mấy mươi đêm,
Chân cứng đá mềm, Chúc-nữ em ơi!
Bờ sông bên ấy gieo thoi,
Sao em chẳng dệt một lời cho anh?
Tơ lòng mấy sợi mong manh,
Biết anh có dệt nên hình gì không?
Một bờ sông, hai bờ sông,
Một lòng anh dám hai lòng ở đâu!
Bao giờ cho hợp duyên nhau,
Anh bắc nghìn cầu, Chúc-nữ em ơi!

TRÔNG SAO

Đếm xem cả thấy bao nhiêu ?
Vu-vơ như tiếng sáo điệu vu-vơ...
Miên-man gió chảy không bờ,
Lòng lâng-lâng nhẹ đợi chờ mênh-mông.
Tôi đi tìm mũ Thần-nông,
Thấy con vịt trắng giữa sông Ngân-hà.
Dài ra, vết sáng dài ra,
Hồn em bay đấy, hay là hồn tôi ?
Lại vì sao nữa đời ngói,
Không mà, sao ấy vào chơi sao này.
Vội-vàng tôi ngửa bàn tay,
— Phải hồn em xuống nơi này cùng tôi.

Bao giờ sao hết đời ngói,
Hồn em xa cách hồn tôi ngàn trùng.

1820

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

ĐỀ TẶNG ẢNH

Tặng anh bức ảnh nhỏ,
Chụp mùa sen năm nay,
Từ buổi tình duyên lỡ,
Đêm nào tôi cũng say.

Mộng vàng tan vỡ cả,
Đời sao dài những ngày.
Nước mắt là cơm bữa,
Hợp tan như bèo mây.
Trông lên giới xanh đó,
Có những con chim bay.
Hồn tôi rồi vẫn thế,
Hình tôi sẽ đổi thay.

Hai ba bốn năm nữa,
Sẽ khác xa thế này.
Anh giữ cho toàn nhé,
Màn thời gian sẽ phai.

NGƯỜI TIÊN

Nói mãi rằng yêu bảo mãi rằng :
— Em ngon như quả, quý như vàng.
Xem chưa vừa ý em tôi lắm,
Em bảo : — Thôi anh chỉ nói sảng !

Chả nhẽ anh khen đến hết lời,
Hay khen «đẹp nhất» nhé, em tôi ?
Thưa không, đẹp nhất thì không ạ,
Đâu dám đem so với mọi người.

Em là tiên-nữ ở cung trăng,
Tiệc yến sui tay vỡ chén vàng.
Tiên-chúa quá say nên quá giận,
Đem đẩy em xuống xứ nhân-gian.

Anh làm ngự-xử trên trời cao,
Vườn ngự vui tay hái trộm đào.
Đạo ngự đi qua, trời bắt được.
Thế là gặp gỡ đề yêu nhau.

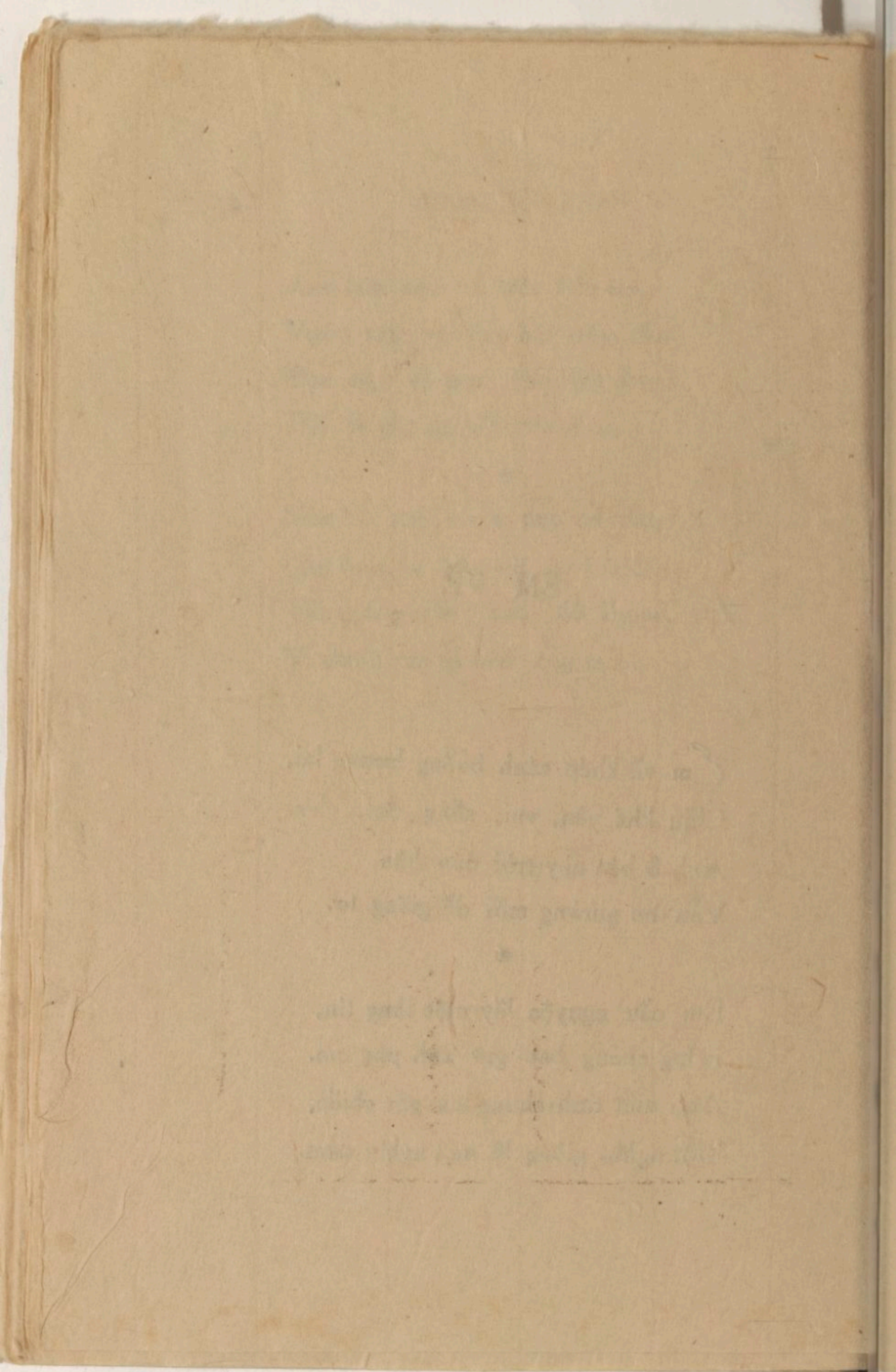
Nên bắt anh khen, đẹp đã đành,
Còn hơn cô Yến với cô Oanh.
Thì xoàng-xĩnh quá, thì không thích,
Vì chính em là tiên của anh.

EM VỀ

Em về khép cánh buồng hương lại,
Chịu khó yên, vui, sống, đợi, chờ.
Anh ở bên này trời oán hận,
Vẫn tìm giường mới để giăng tơ.

Em cầu nguyện lấy một lòng tin,
Rằng chẳng bao giờ anh phụ em.
Anh viết tình-chung lên gói chiếc,
Một nghìn giòng lệ một nghìn đêm.

HOA GẠO

Anh đã từng đi khắp bốn phương.
Tháng hai, anh có thấy trên đường.
Những hoa gạo rụng tươi như máu,
Nhàu nát như người lính tử-thương.

Anh ạ ! tôi buồn không thiết nói,
Cánh tình lỡ rụng tự hôm qua.
Một khi tình rụng như hoa rụng,
Máu đỏ lìa tim, nhạt sắc hoa.

HOA GAO

...
...
...
...
...

...
...
...
...

NHÂM

Nhà tôi có một vườn giầu,
Có đàn đỗng ván có ao cấy cần.

Hoa đỗng ván giữa mùa xuân,
Lúa giầu thánng thánng, lúa cần năm năm.

Em tôi là gái mười lăm,
Quét sân, chạy chợ, chẵn tằm sớm trưa.

Thầy tôi dạy học chữ nho,
Dạy dăm ba đũa học-trò loanh-quanh.

Có gì tiếng cả nhà thanh,
Cơm ăn đủ bữa, áo lành đủ thay.

Còn tôi sống sót là may,
Mẹ hiền mất sớm, giờ đây làm thơ.

Con tằm được mấy tiền tơ ?
Chao ơi, mà ước mà mơ lấy nàng !
Giầu sang kiếm chốn giầu sang,
Vấn tin-tưởng chứ ? Là : nàng yêu tôi.

Mấy khoa thi chót, thầy ơi,
 Thầy không thi đỗ để rồi làm quan.
 Để rồi lắm bạc nhiều vàng,
 Để cho con lấy được nàng, thầy ơi !

Nàng mà làm dâu nhà tôi,
 Vườn giầu nó thẹn với đôi tay ngài.

Ai thế như mới hôm qua :
 « Lấy nhau không được chẳng thà chết đi ».
 Mà thôi, nhắc lại làm gì,
 Thế-gian chán vạn kẻ thế có sao.

Nhà tôi không bán vườn giầu,
 Tháng hai giàn đỗ bắt đầu ra hoa.
 Năm nay tôi phải về nhà,
 Đợi xem giàn đỗ ra hoa có nhâm...

KHÔNG NGŨ

Có giăng bóng lạnh vườn đào,
Có lời nhạc ngựa lơ vào trong đêm,
Và trong lòng với trong tim,
Có lời em, có bóng em rõ-ràng.

Thuyền giăng ai thả sang đời,
Đêm khuya mở nhẹ then cài cửa ra.
Giăng vào bóng nữa là ba,
Với em ở trái tim ta là nhiều.

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

VŨNG NƯỚC

Hồn tôi như vũng nước đầy,
Em như cứ nắng bấy ngày chưa thôi.
Nắng đưa vũng nước lên giờ,
Làm mây lơ-lửng để rồi làm mưa.
Vũng khô năm đợi mười chờ,
Mưa sang xứ khác. Ai ngờ hồn tôi.

WINE NOTES

The first wine of the vintage
has been of very high quality
and the weather has been
very fine and the grapes
have been very ripe. The
wine is of a fine color and
has a very pleasant taste.

NHỜ NHÀNG

Công tôi se chỉ vớt nan,
Phất diều mượn gió nơi nàng thả chơi.
Nỡ nào tắt gió nàng ơi !
Cho diều tôi xuống, cho tôi nhờ nàng.

1877

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

PHOTODUPLICATION SERVICE

UNIVERSITY MICROFILMS INTERNATIONAL

300 N. ZEEB RD.

ANN ARBOR, MI 48106

MỘT THÂN ĐÀN

Oan khổ cho tôi đến bực nào !
Đàn tôi đánh đứt cả muôn giây.
Nối cho tơ ấy thay tơ khác,
Hỡi những bàn tay, những ngón tay.

♦

Ba gian, bốn gió, một thân đàn,
Trực phượng thì-thăm với phím loan:
—«Vụng kén tri-âm là lụy đó,
Đề giang-hồ hết cả âm vang.

1811
1812
1813
1814
1815
1816
1817
1818
1819
1820
1821
1822
1823
1824
1825
1826
1827
1828
1829
1830
1831
1832
1833
1834
1835
1836
1837
1838
1839
1840
1841
1842
1843
1844
1845
1846
1847
1848
1849
1850
1851
1852
1853
1854
1855
1856
1857
1858
1859
1860
1861
1862
1863
1864
1865
1866
1867
1868
1869
1870
1871
1872
1873
1874
1875
1876
1877
1878
1879
1880
1881
1882
1883
1884
1885
1886
1887
1888
1889
1890
1891
1892
1893
1894
1895
1896
1897
1898
1899
1900

MƯA

Nhà tối còn hơi rõ mặt người,
Rào rào nghe rặng tiếng mưa rơi.
Bước chân ngang ngõ đi vội-vội,
Buồn có vào đây ở với tôi ?

Mưa thế mà to chảy nước sân,
Giọt gianh dài xuống những giòng ngân.
Từng con bong-bóng lạnh-chanh nổi,
Như mộng đời tôi vỡ vỡ dần.

Tối mít không còn trông thấy mưa,
Chỉ còn nghe thấy tiếng mưa thưa.
Trong hơi chần ấm như hơi nắng.
Ngủ chẳng về cho, ngủ giả-vờ.

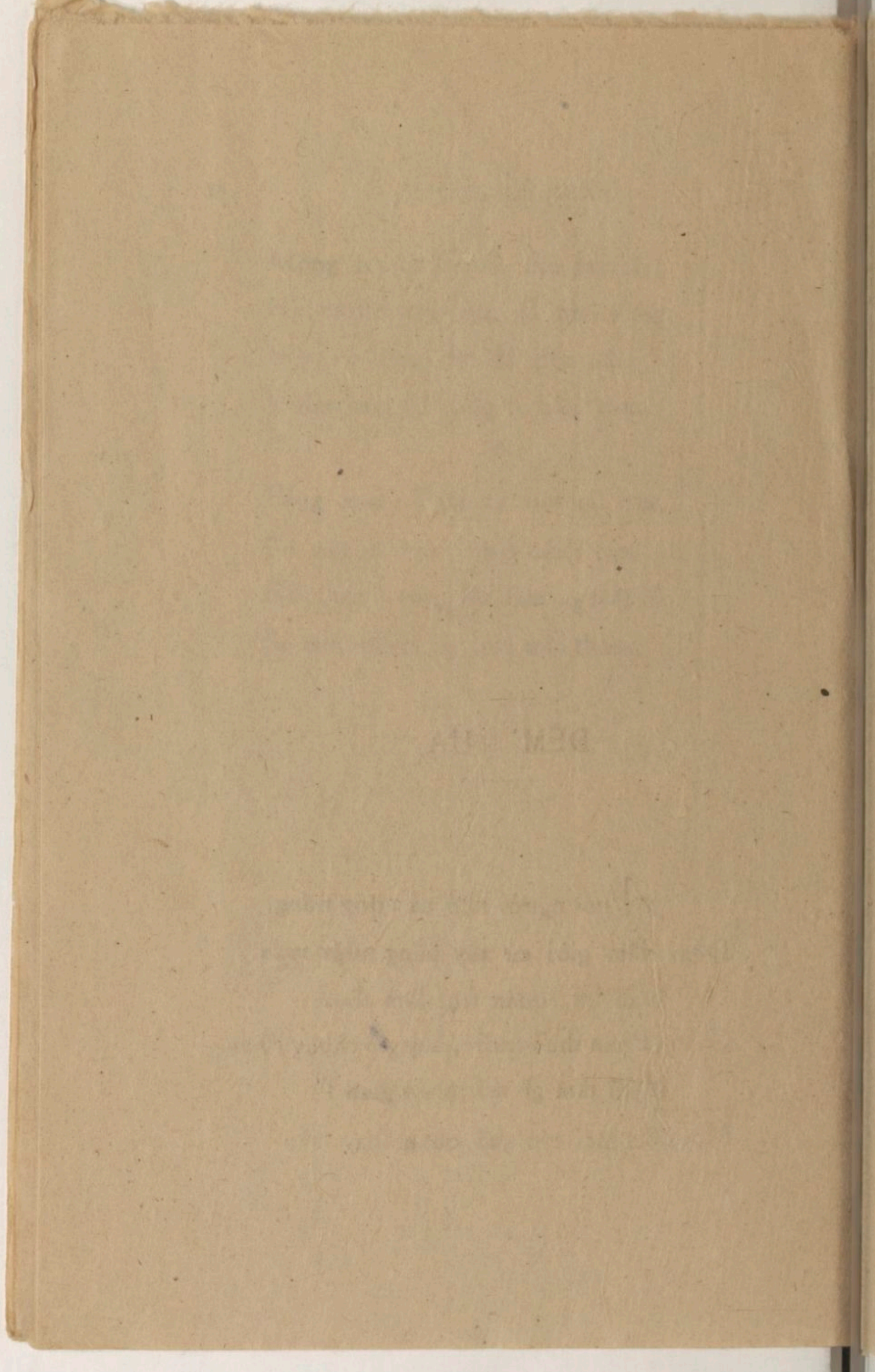
Mộng tan tành quá, đời tan-tác,
Hết cả thương em, cả nhớ nàng.
Mưa cứ dằng-dai thì đến sáng,
Vườn cam lại rụng ít hoa cam.

Sáng mai không có việc gì làm,
Có việc ra vườn nhặt cánh cam.
Rồi thắp hương lên làm nguyệt-lão,
Se mùi thơm lại với mùi thơm.

ĐÊM MƯA

Nhớ người nhớ cả vùng trăng,
Đêm đêm giờ cứ xây bằng nước mưa.
Đầu bù, quán trọ, làm thơ,
Chàng Phan thuở trước, bây giờ chàng Phan.
Nghĩ làm gì mãi nhân gian !
Một đêm mái tóc quá quan thay màu.

CUỐI THÁNG BA

Chưa hè giới đã nắng chang chang,
Tu-hú vừa kêu, vải mới vàng.
Hoa gạo tàn đi cho sắc đỏ,
Nhập vào sắc đỏ của hoa xoan.

*

Mặt hồ vua đúc khối tiền sen.
Bươm-bướm đông như đám rước đèn.
Ở bãi cỏ non mà lộng gió,
Bắt đầu có những cánh diều lên.

●

Khóa hội chùa Hương đã đóng rồi,
Hội đèn Hùng nữa, đám thôn tôi.
Thôn tôi vào đám hai ngày chẵn,
Chỉ có chèo không nhưng cũng vui.

Mọi lǎng đặ̣t mạ̌ lệ̉ kỳ-yên,
 Mũ với hình-nhân, ngựa với thuyền.
 Cho khỏi bà-nàng đi rắc đậu,
 Quan-ôn bắt lính, khổ dân hiền.

Đường lên chợ tỉnh xa tǎm-tấp...
 Nắng mới, ôi chao ! cát bụi mù.
 Các chị trong làng đi bán lụa,
 Giắt đầu từng năm là hương-nhu.

Tất cả mùa xuân rộn-rã đi,
 Xa-xôi người có nhớ thương gì ?
 Sông xưa chảy mãi làm đời ngả,
 Ta biết xuân nhau có một thì,

MUC LUC

Nhạc xuân	trang	14
Vu quy		17
Hết bướm vàng		19
Giờ rét		23
Xa xôi		25
Mùa đông nhớ cổ nhân		27
Bướm bướm ngày xưa		29
Mùa đông gửi cổ nhân		31
Đề quạt		33
Nhớ người trong nắng		35
Tây thi		37
Thư lá vàng		39
Thư cho chị		41
Hương cổ nhân		45
Nước mây lần xanh		47
Tôi còn nhớ lắm		49
Chim với người		51
Tình tôi		53
Cho tôi được khỏe		55
Những trang nhật ký		57
xuôi đò		59
Ngưu lang chửê nữ		61

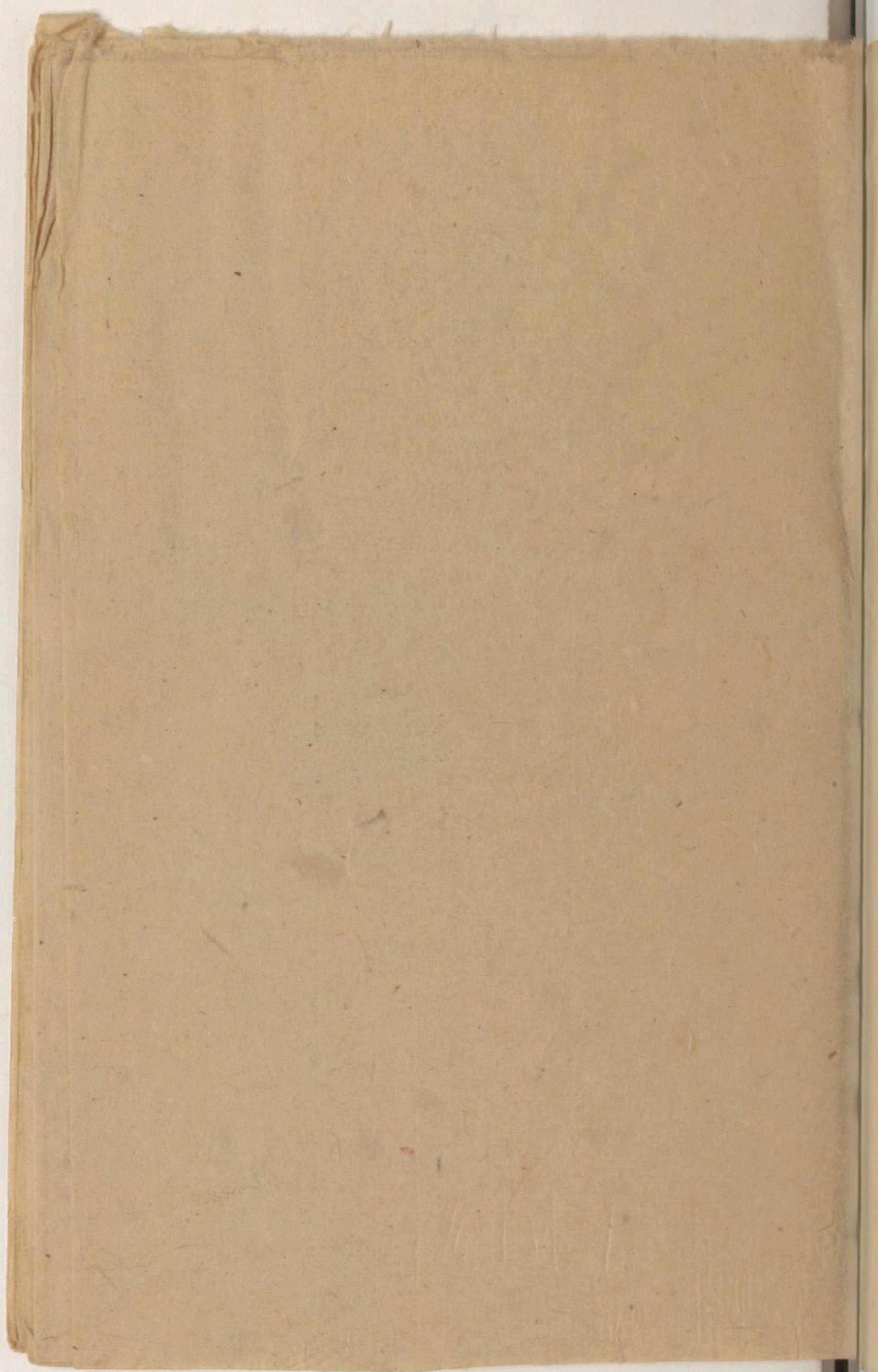
Trống sao	65
Đề tặng ảnh	67
Người tiên	68
Em về	71
Hoa gạo	78
Nhằm	75
Không ngủ	77
Vùng nước	79
Nhờ nhàng	81
Một thân đàn	83
Mưa	85
Đêm mưa	87
Cuối tháng ba	89

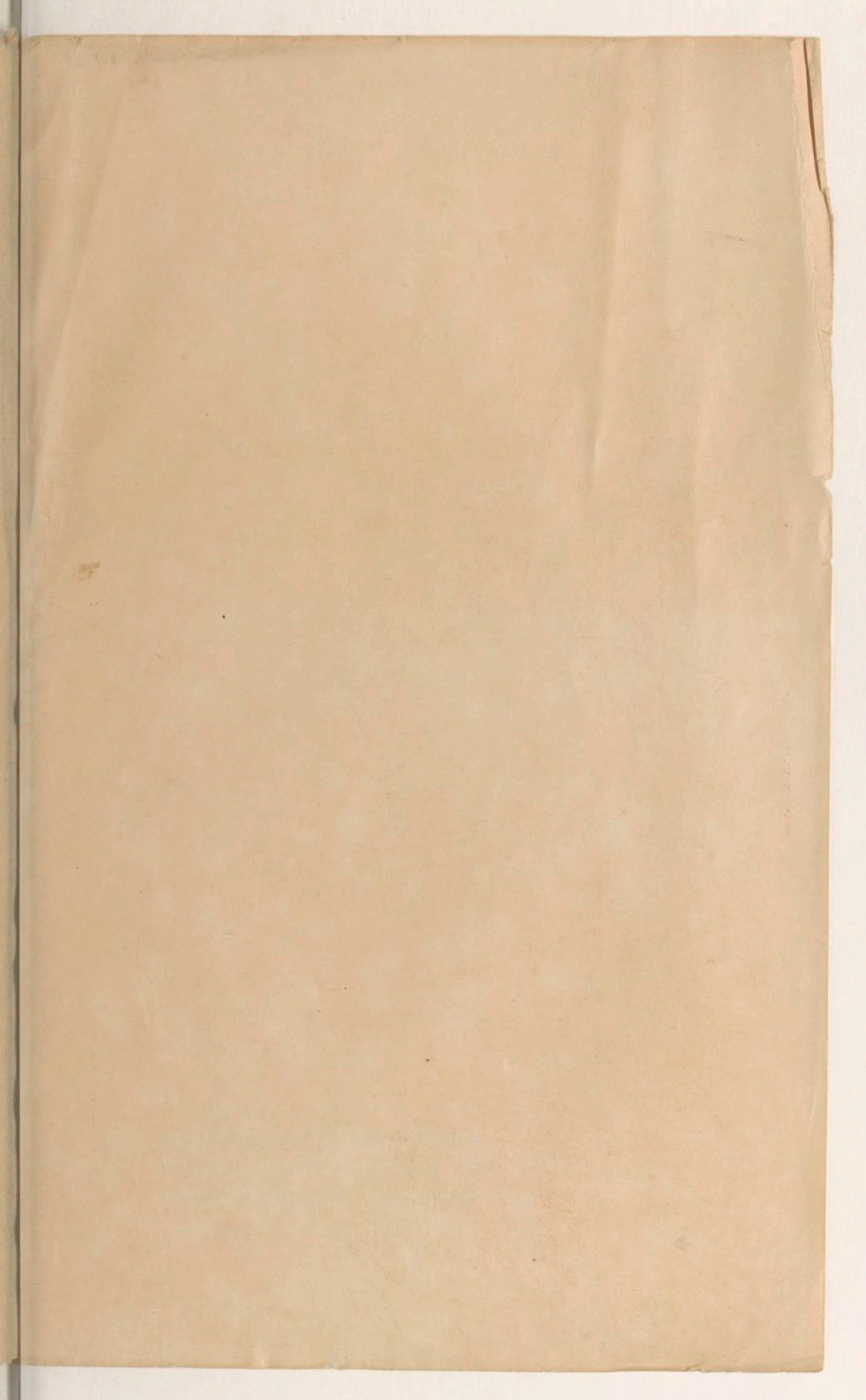

TẬP THƠ NÀY DO Á-CHÂU
ẤN CỤC IN VÀ PHÁT HÀNH
NGOÀI 7000 CUỐN GIẤY
THƯỜNG CÓ IN 10 CUỐN
TRÊN GIẤY IMPÉRIAL
D'ANNAM ĐÁNH SỐ TỪ
I ĐẾN X KHÔNG BÁN

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

ĐÁP THƯ SỬ ĐẠO A CHU
CÓ ĐƯỢC CHỨNG NHẬN
CÓ ĐƯỢC CHỨNG NHẬN
CÓ ĐƯỢC CHỨNG NHẬN
CÓ ĐƯỢC CHỨNG NHẬN
CÓ ĐƯỢC CHỨNG NHẬN
CÓ ĐƯỢC CHỨNG NHẬN

Á-CHÂU ẤN-CỤC PHÁT HÀNH
17, Rue Emile Nolly --- Hanoi
Directeur : Nguyễn-bá-Đĩnh
